

for Købstæderne i Genhold til Lovene af 23de April og 24de Maj 1870 vare ophørte at bestyres umiddelbart af Justitsministeriet, de denne Bestyrelse vedrørende Sager fra Omraadet for de under Departementschefen for Justitsministeriets 1ste Departement hørende Sager, dog at alle Brandpolitiet vedrørende Sager, som hidtil havde hørt under Brandforsikringskontorerne, henlagdes under Justitsministeriets 1ste Ekspeditionskontor og saaledes, ligesom det under Ministeriet forblevne Tilsyn med de nævnte Brandforsikringer, forterede under Departementschefen for Ministeriets 1ste Departement. Efter at Departementschefen for det islandste Ministerium var afgaaet ved Døden, blev det i Genhold til ovennævnte Bestemmelse i Lov af 2den Juli 1870 ved allerhøjeste Resolution af 12te December 1885 (Bekendtgørelse af 15de s. M.) fastsat, at Justitsministeriets 2det Departement nedlægges, og at de under samue hørende Departementschefsforretninger skulde overtages af Chefen for det hidtilværende 1ste Departement, dog med Undtagelse af, hvad der angaar de færøiske Sager — der ved Oprettelsen af det islandste Ministerium vare henlagte under Justitsministeriets 2det Departement — for hvis Vedkommende Departementschefsforretningerne vedblivende skulde overtages af Departementschefen for det islandste Ministerium. Samtlige under Justitsministeriet hørende Sager med Undtagelse af de færøiske Sager vare saaledes henlagte under Justitsministeriets eneste Departementschef.

At Henlæggelsen af samtlige Ministeriet underlagte Sager under een Departementschef i væsentlig Grad maatte forøge dennes allerede i Forvejen ikke lidet forøgede Arbejde, er en Selvfølge. I saa Henseende henvises til medfølgende tvende Fortegnelse, af hvilke det blandt andet vil ses, at Antallet af ny indkomne Sager, der i Maret 1876 for 1ste Departements Vedkommende udgjorde 4,687 og ved Udgangen af 1885, da det tidligere 2det Departements Sager skulde tilkomme, udgjorde 6,200, ved Udgangen af Maret 1886 udgjorde for 1ste Kontors Vedkommende 6,120 og for 2det Kontors Vedkommende 2,795, i alt 8,915, ligesom af udgaaede Breve samt af kongelige Ekspeditioner og Forestillinger viser en lignende Tilvækst. I de forløbne 10 Aar har imidlertid Stigningen været vedvarende, foranlediget ikke blot ved den af Folkemængdens Forøgelse flydende almindelige Stigning i Forretningernes Omfang, men navnlig ogsaa ved, at der ved ny Love, af hvilke særligt fremhæves Lovene om Tilsynet med Maskiner, om Foranstaltninger mod epidemiske Sygdomme og om Afgift af Apoteker, samt den Afgang, der er aabnet til at erhverve Konfirmation paa Wgetpagter uden at erlægge Gebyr, er tilkommet et stort Antal ny Forretninger. Uagtet der imidlertid fra Ministeriet er udfondret en ikke ringe Mængde Smaasager, særligt ifølge Lov af 3dje Januar 1890 og Cirkulære af 20de Juni 1889, de talrige Dispensationer fra Købstadbyggeoven af 30te December 1858 § 12 og Tilladelser til Tombolaspil — hvad der forklarer den Nedgang i Sagantallet, som Mærne 1890 og 1891 udvise — er Antallet nu steget saaledes, at Maret 1896 udviser for 1ste Kontor et Antal af 7,402 ny Sager og for 2det Kontor et Antal af 3,307, i alt 10,709, og Sagernes Antal er nu naaet til et Punkt, hvor Arbejdet overstiger en enkelt Mands Arbejdssevner, og Nødvendigheden af at tilvejebringe en Løttelse utvivlsomt maa synes at være til Stede. Det har selvfølgelig været overbejst, om dette ikke kunde ske ved hyderligere Udskydelse af Sager fra Ministeriet og Henlæggelse af disse til Overøvrigheden, men disse Overvejelser have, bortset fra, at der hertil til Dels vilde kræves Lovforandringer, ført til, at dette ikke kan ske uden Fare for, at der paa denne Maade vilde blive dem en forskellig Afgørelse til Del paa de forskellige Stadier, idet deres Afgørelse ikke kan reguleres ved tilstrækkelig bestemte almindelige Instruktioner, og Ministeriet tør saaledes ikke anse denne Udvej for tilraadelig. Det bliver derfor nødvendigt paa ny at tilvejebringe en Deling af Departementschefsforretningerne. Til at oprette et nyt Departement turde dog Antallet af de Sager, som ved ovennævnte Bekendtgørelse af 15de December 1885 henlagdes under Departementet, i alt Fald for Tiden ikke afgive tilstrækkelig Grund. Derimod har Ministeriet troet at finde en Udvej i en Tilbagevenden til den Ordning, som bestod i Tiden fra 1858 indtil Udgangen af 1885, nemlig paa ny at søge de Sager, der for Tiden ere henlagte under Ministeriets 2det Ekspeditionskontor, og som udgøre de i ovennævnte Bekendtgørelse af 12te Januar 1858 omhandlede, henlagte under Departementschefen for det islandste Ministerium, med hvis Forretningsomraade de ville kunne forenes uden